SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 131. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 12, 1990 — CENTS 25 ЦЕНТІВ — ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 12-го ЛИПНЯ 1990 — Ч. 131. РІК XCVII.

В УКРАЇНІ ВШАНОВУЮТЬ ГЕРОЇВ

Львів, Пустомитівський район. — 1-го липня в год. 4-ій в залі Грімно відбулося посвячення березового хреста героям України, які загинули в період 1916-1962 років. Панахиду відправили священики УКЦ.

1-го липня у Ширці відбувся похід до катівні та на могилу замучених енкаведистами в 1941 році людей. Панахиду відправив декан УКЦ С.Гриньків. Ця акція була організована УКЦ, місцевим осередком УРП. В поході та мітинґу взяли участь біля 6,000 людей.

1-го липня в Бібрці відбувся 10-тисячний похід від церкви до тюрми, де було закатовано, за деякими повідомленнями біля 35,000 людей. В поході взяли участь шість греко-католицьких та один римо-католицький священик. Біля тюрми поставлено хреста, відправлено Панахиду.

Потім був проведений мітинґ, на якому виступили очевидці цих подій. Живі свідки розповідали про котли на другому поверсі, в яких варили людей, про те, як заставляли сталінські кати людей палити плиту, на яку тих людей потім саджали, як виривали коси, розстрілювали людей цілими групами. Кілька разів було згадано прізвище міліціонера Ліщинського, який відзначався особливою жорстокістю (тепер нібито проживає в Пустомитах).

На мітинґу виступили: Наугольник І., Кирилюк О., Омошин О., Королевич В., Штипований, Курачевський Катушина, Пахолок, Гузар, Дробіт, Прокоп. Мітинґ закінчився українським гимном „Ще не вмерла України".

Помер Я. Щербак, довголітній секретар 352-го Відділу УНС

Честер, Па. — В суботу, 7-го липня 1990 року, тут помер на 69-му році життя, після короткої недуги св. п. Ярослав Щербак, довголітній секретар 352-го Відділу УНСоюзу, фінансовий секретар Українського Католицького Клюбу та член багатьох інших українських суспільно-громадських організацій.

Я. Щербак народився в Дрогобичі, Україна, а до З'єднаних Стейтів Америки приїхав в 1949 році і цілий час жив у Честері, Па. Незадовго після приїзду вступив в членство УНС і на протязі 30 років виконував функцію секретаря та живо цікавився життям громади.

Парастас правився в середу, 11-го липня, о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Роберта Морланда, 9-та і Мейн вулиці, у місцевості Трейнер, Па. Похорон — в четвер, 12-го липня, до церкви св. Духа, а потім на цвинтар „Лон Крефт" в Линвуд, Па.

У глибокій жалобі залишились: дружина Ірма Бірк-Щербак, сини Юрій і Марко, донька Донна та троє внуків, з також дальша родина в Україні і ЗСА. Родина просить замість квітів на могилу складати пожертви на American Cancer Society, P.O. Box 208, Exton, Pa. 19341.

У СВІТІ

У СОФІЇ, СТОЛИЦІ БОЛГАРІЇ, провідники студентської молоді домагаюься, ще більше резиґнацій з верхівки правлячої Соціялістичної партії після того, як їхні протести усунули президента Петера Младенова. Минулої п'ятниці 53-літній П. Младенов, який в листопаді 1989 року усунув від влади твердолінійного комуніста Тодора Живкова, зрезиґнував із свого президентського посту тому, що його оскаржують у викликанні танків для розгрому антиурядових протестів у грудні минулого року. Студентські провідники заявили, що їхнім бажанням є щоби з уряду відійшли також прем'єр-міністер Андрей Луканов, міністер оборони Добрі Дюров і міністер внутрішніх справ Атанас Смердієв. Інтеліґенція та студенти, які таборують перед президентським бюром, запевняють засоби масової інформації, що будуть таборувати аж поки не буде устійнено дати публічного суду над Т.Живковим. Демонстранти домагаються виявлення майна правлячої партії та її провідників.

КОЛИШНІЙ МІНІСТЕР енергетики Ізраїля Мойше Шагал минулої неділі, 8-го липня офіційно проголосив свою кандидатуру на провідника ізраїльської Лейбористської партії, заявляючи при тому, що він шукатиме злагоди зі ЗСА в справі замирення з палестинцями. М. Шагал, 56-літній адвокат, уроджений з Іраку,є також протеже теперішнього провідника Лейбористської партії Шімона Переза

НЕРІШУЧИЙ СТРАЙК державних урядовців під проводом сандіністів у столиці Нікараґуа, Манаґуа, несподівано перетворився в політичний заколот, коли сандіністські робітники та студенти на всіх головніших перехрестях столиці почали ставити барикади та палити автомобілі,що цілковито спаралізувало рух в місті. Реаґуючи на це, антисандіністська юрба, озброєна палицями, довгими ножами для зрубування тростини та пальною зброєю почала атакувати страйкуючих, що в свою черґу змусило поліцію вмішатися в цей заколот з палицями та сльозоточивим газом. В резулататі, згідно зі звітами лікарень, чотири особи було вбито, а біля 42 поранено. Впродовж понеділка, 9-го липня, страйкуючі робітники під проводом сандіністів зуміли стримати постачання конечних обслуг, перерванням телефонічних і електричних ліній, окупуванням державних радіо та телевізійної станцій, закриттям летовища, границі, як також бльокадою всіх головних артерій транспортації. В обличчі цих заворушень провідник сандіністів Даніел Ортеґа публічно обвинувачує новообраний уряд президента Віолети Барріос де Чаморро та її економічну політику.

ЗА КІЛЬКА ДНІВ британський уряд в Гонґ Конґу буде судити п'ятьох визначних пропаґандистів продемократичного руху за те, що вони вживали ручних голосників під час демонстрацій без дозволу. Критики твердять, що це нічого іншого, як намагання заспокоїти комуністичний уряд у Пекіні. У подібному випадку минулого тижня засуджено відомого прихильника продемократичного руху Фунґа Чівуда, англіканського священика за те, що він не показав виказки поліціянтові та за те, що збирав гроші на демонстрації без окремого на це дозволу. Ці справи вийшли на денне світло тому, що британські офіційні чинники в Гонґ Конґу знаходяться перед поважними оскарженнями, що вони поводяться як аґенти Пекіну для здушення антикомуністичних і продемократичних акцій на цій території напередодні 1997 року, коли то Лондон передасть Гонґ Конґ Пекінові. Останніми місяцями урядові чинники Гонґ Конґу заборонили в'їзд визначним китайським втікачам, цензурують фільми, де критикується комуністів, і завернули від берегів міста корабель-радіовисильню, оплачену китайськими втікачами.

Центр українських канадських студій вшанує суддю Івана Сопінку

Вінніпеґ, Канада (ЦУКС) — Центр українських канадських студій влаштовує бенкет у честь достойного Івана Сопінки, судді Верховного суду Канади. Бенкет відбудеться в середу, 19-го вересня 1990 р., у готелі „Вестін" у Вінніпеґу.

Бенкет буде першою нагодою для українського громадянства Манітоби і західньої Канади вшанувати суддю Сопінку, першого суддю українського походження призначеного до Верховного суду Канади. Хоч суддя Сопінка живе в Онтаріо з юнацьких років, він народився в Саскачевані.

Достойний Іван Сопінка

Співорганізаторами бенкету — Прихильники Центру, Жіночий алюмнат Альфа Омеґа, Манітобський провінційний відділ Конгресу Українців Канади, Український Народний Дім, Клюб Українських Професіоналістів та Підприємців у Вінніпеґу. Бенкет влаштовується на користь Фонду Центру українських канадських студій, який був заснований з метою запевнити тривале існування та розширення академічної програми Центру в Манітобському університеті і тим способом допомогти зберігати нашу українську спадщину.

За квитками слід телефонувати до Центру українських канадських студій — 474-8906.

Появилося нове число „Рідної Школи"

Ню Йорк. — Чергове число журналу „Рідна Школа", **ч. 2 (96), появилося недавно** з датою травня 1990 р. і воно є останнім у цьому шкільному році, бо наступне число, що буде першим в новому шкільному році, появиться лише восени. Цим разом обкладинку як завжди чепурного журналу прикрашує листівка мистця Богдана Певного, що зображає Тараса Шевченка, який, вказуючи пальцем, запитує „Чи твої діти говорять моєю мовою?"

Журнал складається з дуже цікавих статтей, декотрі з них належать авторам з України. На початку журналу поміщено заклик Президії Секретаріяту СКВУ: „Рік 1990 — рік української єдности", а також звернення в справі Декади української мови. Далі подано цікавий матеріял про Великого Кобзаря пера Володимира Лупійчука з України, статті „Запізніле повернення" Миколи Жулинського, „Що нового в каталогах на 1990 рік?" Дмитра Нитченка, „Українська мова як засіб себевияву" Ф. Любінецької та багато інших. В журналі поміщено також багато цікавих вісток з України та чимало про рідношкільну діяльність української громади в діяспорі. **В цьому ж числі є список** ч. 7 „Словника-порадника" Анатоля Вовка та надзвичайно цікаві листи з України.

Журнал „Рідна Школа" виходить тричі на рік, головним редактором його є д-р Євген Федоренко. Річна передплата 8.00 ам. дол. Одне число коштує 3.50 (включаючи пересилку). Для бажаючих набути це число журналу чи замовити передплату подаємо адресу Шкільної ради, редакції та адміністрації: Educational Council UCCA, P.O. Box 391, Cooper Station, N.Y. 10276-0391; **tel.: (212) 477-1200.**

М. ҐОРБАЧОВ ЗНОВУ ВИБРАНИЙ ГЕНЕРАЛЬНИМ СЕКРЕТАРЕМ

Москва. — У вівторок, 10-го липня, Міхаїл Ґорбачов знову був вибраний генеральним секретарем ЦК КПСС. За нього голосувало 3,411 делеґатів 28-го з'їзду партії, а проти — 1,116. Проти М. Ґорбачова були висунуті сім кандидатів, однак шість з них зрезиґнували, і єдиним альтернативним кандидатом був перший секретар Кисельовського міського комітету партії 58-річний Теймураз Аваліяні, який торік очолив страйк вуглекопів Кузбасу.

За Т. Аваліяні проголосував 501 делеґат, проти — 4,020. Свої кандидатури відкликали міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе, секретар ЦК КПСС Алєксандер Яковлєв, міністер внутрішніх справ СССР Вадім Бакатін, другий секретар ЦК компартії Вірменії Олег Лобов, викладач військової академії полковник Ніколай Столяров і голова однієї з районових рад Куйбишева Олег Сисуєв.

Виступаючи перед голосуванням, Аваліяні заявив, що партія „повинна бути аванґардною, сильною", але в той же час змагатися з іншими суспільними силами за парляментарну владу. Говорячи про економіку, кандидат виступив „за збереження соціялістичного шляху розвитку", допускаючи одночасно різні форми власности. Він висловився за передання невеликих підприємств їх колективам, а щодо великих фабрик, то вони, на його думку, повинні „перетворюватися в акціонерні товариства, де контрольним пакетом володіє держава".

Олег Лобов, відкликаючи свою кандидатуру, закликав делеґатів віддати голоси М. Ґорбачову, заявивши, що такий „вибір буде в інтересах перебудови і демократизації".

Ніколай Столяров, який працює старшим викладачем військово-повітряної академії, мотивував відкликання своєї кандидатури тим, що „на нинішньому переломовому етапі розвитку совєтського суспільства влада в партії і країні повинна бути сконцентрована в одних руках".

Як зауважує пресове аґенство АП, з'їзд, на якому були різкі напади на Ґорбачова, в кінцевому підсумку став його тріюмфом. За новим статутом генеральний секретар буде вибиратися з'їздом партії, який проходитиме кожні чотири-п'ять років, а не ЦК, який збирається кілька разів на рік. Тепер опонентам буде тяжче усунути Ґорбачова.

У Польщі почав виходити новий журнал

Варшава, Польща. — Минулого року тут опубліковано журнал — „Варшавські Українознавчі Записки" — зошит І. Видають його Отці Василіяни.

Редакційна колеґія цього 256-сторінкового журналу — це: Степан Козак — головний редактор, о. Йосафат Романик ЧСВВ — відповідальний редактор та члени редакції: Степан Заброварний, Михайло Лесів, Володимир Мокрий та о. Теодозій Тарас Янків, ЧСВВ, Зіновія Нівуліс — редакція і коректа, Богдан Боберський — обкладинка і художнє оформлення, Анатолій Кобеляк — технічна редакція, Ірина Боберська — фотонабір і коректа та Галина Левицька — фотонабір.

Ось кілька рядків у слові від редакції: „Віддаємо в **руки Шановних Читачів** перший випуск 'Варшавських Українознавчих Записок' (ВУЗ), які, починаючи з цього номера будуть виходити як періодичне видання і матимуть характер наукового, українознавчого щорічника. Вихід у світ ВУЗ — це наслідок змін, що заходять тепер у суспільно-політичному житті Польщі та Радянського Союзу, які є добрим знаменням часу, вселяючим надію на можливість різнобічнішого громадського життя українців у Польщі".

Особи, які бажали б придбати це корисне видання Отців Василіян у Польщі, або скласти пожертву на чергові видання, повинні звернутись до о. Ореста Підлипчака, ЧСВВ, на адресу: Rev. O. Pidlypchak, OSMB, 31-12 30th St., Long Island City, N. Y., 11106.

ДУМКИ ПРО ДОПОМОГУ ДЛЯ СССР ПОДІЛЕНІ — В ГЮСТОНІ І МОСКВІ

Москва. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" в Совєтському Союзі Билл Келлер, інформуючи у числі з 11-го липня про справу економічної допомоги Заходу для СССР, обговорюваному, до речі, і в Брюсселі, і в Гюстоні на нарадах „великої сімки", тобто сімох індустріяльних держав, каже, що думки про цю справу поділені не тільки в Гюстоні, але також і в Москві.

В Совєтському Союзі, — Каже Келлер, — існують сили, все одно між лібералами і консерватистами, які не можуть дійти до згоди чи Захід має кинути потопаючому Міхаїлові Ґорбачову „рятунковий пояс", тобто дати йому масивну економічну допомогу і тим самим врятувати не тільки престиж, але закріпити його владу на довгі роки.

Навіть міністер закордонних справ СССР Едуард А. Шеварднадзе під час розмови з кореспондентами 10-го липня заявив, що економічна допомога, або краще сказати, економічна співпраця між СССР і Заходом, чи виасиґнування кредитів, без сумніву допоможе перебудові, демократизації, гуманізації совєтського суспільства і скріплення теперішньої системи та влади.

Далеко не всі бажають собі скріплення системи і влади М. Ґорбачова тепер, коли ще не всі справи вирішені, не всі проблеми розв'язані, не всі обіцянки закріплені законодавством і конституцією. Так принайменше думають ліберальні сили в СССР, демократичні сили в республіках, які, як відомо, домагаються більших прав, а багато з них стремлять до цілковитої самостійности й незалежности від Москви, тобто виходу із Союзу. Крім того консервативні сили, наприклад, такі як Анатолій Собчак, юрист і голова Ленінського міського комітету Компартії кажуть, що при теперішній економічній системі в СССР вся західня допомога совєтському урядові буде розкрадена, велику частину „з'їсть" бюрократія,а народові попадуться тільки охлапи, тобто окрушинки з панських столів. Натомість вони закликають Захід інвестувати капітал у невеликі підприємства, які продукуватимуть товари першої потреби і харчі. На думку Собчака не треба давати великих грошей в руки бюрократам, а розбудовувати ті підприємства, які даватимуть користь для тих, що вкладають капітал і для тих, що користатимуться продуктами. Є серед совєтських консерватистів й такі особи, які твердять, що західня масивна економічна допомога криє в собі небезпеку залежности і в майбутньому вона перетворить СССР на економічну колонію Заходу. Наприклад, Єгор Ліґачов заявив кореспондентам, що він виступатиме проти кожної допомоги, яка має за ціль міняти теперішню совєтську економічну систему і структуру, або якщо Захід ставитиме які-небудь передумови, наприклад, перехід на вільний ринок і приватне господарювання в сільському господарстві,

Також в Гюстоні З'єднані Стейти Америки, Канада, Великобританія, Франція, Японія, Західня Німеччина й Італія погодилися, що кожна з названих країн їтиме власним шляхом, тобто даватиме, чи не даватиме допомогу для СССР. Немає навіть сумніву, — кажуть політичні й економічні спостерігачі, — що Захід ніколи не рішиться на масивну економічну допомогу для СССР без передумов, бо в такому випадку допомога розминеться з ціллю, а ціль її є допомогти здемократизувати Схід і допомогти народам Східньої Европи і СССР здобути більше свобід.

Чехо-Словаччина прийняла першу туру албанців

Прага, Чехо-Словаччина. — У вівторок, 10-го липня, сюди прибуло 51 еміґрантів з Албанії, які в Тирані, столиці Албанії, попросили в чехо-словацькій амбасаді пристановища і політичного азилю. Вацлав Гавел, президент Чехо-Словаччини, який ще недавно сам був в'язнем і людиною, яку переслідував комуністичний рержим, наказав вислати то Тірани пасажирський літак совєтського виробу „Туполуєв-154", яким він користується в потребі, щоб забрати албанських еміґрантів.

Очевидно, 51 охочих виїхати на Захід з усіх 6,000, які вже тиждень облягають амбасади західніх країн в Тирані, це крапля в морі, але рівночасно це добрий приклад гуманности чехо-словацького уряду, приклад за яким повинні піти також інші демократичні країни Заходу і тим самим допомогти не тільки у розселенні еміґрантів з Албанії, які хочуть жити вільно, але й причинитись до зміни тамошнього режиму і підтримати активно ті сили, які змагають до перебудови і демократизації в Албанії.

Заступник міністра закордонних справ Чехо-Словаччини Войтех Ваґнер заявив, що його країна не розпоряджає великими фінансовими ресурсами для влаштування більшої кількости еміґрантів з Албанії, але спільними зусиллями „ми зуміли приготовити для них тимчасове помешкання, одяг, білизну і певну кількість грошей з державних і приватних фодів".

Прибулі до Праги це переважно молоді люди від 20 до 40 років, чимало з них здекляровані антикомуністи, які, висівши з літака, цілували чехо-словацьку землю. Один з еміґрантів демонстрував свою прихильність до Чехо-Словаччини тим, що під час недовгого лету власноручно намалював портрет президента Гавела.

В більшості албанці не дуже охоче розмовляли з кореспондентами і скоро від'їхали автобусами до призначених їм приміщень. Чимало з них будуть старатися виїхати до ЗСА, Канади, Австралії та інших країн, але представник американської амбасади в Празі заявив журналістам, що амбасадор ЗСА не отримав ще жодних заряджень у справі албанських втікачів від Державного департаменту.

На зарядження генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй Гавіє Переза де Куеяра до Тірани виїхали представники ООН які перебрали на себе зобов'язання вести переговори з урядом албанського президента Раміза Алія в імені членських держав ООН. Західні країни нарікають, що албанський режим заборонив їм доставляти для втікачів харчі, ліки, одяг і інші потрібні для існування речі.

СОЮЗІВКА ВІДКРИЛА ВАКАЦІЙНИЙ СЕЗОН

Союзівка. — Дитячими таборами, тенісовим турніром, мистецькою програмою і забавою відкрила ця оселя УНСоюзу в Кетскильських горах свій 37-ий літній вакаційний сезон в суботу і неділю, 7-го і 8-го липня, в чудову соняшну погоду та під вибухи спізнених феєрверків, що ще залишились у деяких молодих людей після справжньої канонади 3-4-го липня з нагоди свята Дня Незалежности ЗСА.

Не зважаючи на те, що це свято випадало цього року на середу і не дозволило на триденний вікенд шукачам розваги й відпочинку, вже в п'ятницю, 6-го липня, на Союзівку почали з'їжджатись гості, зокрема молодь, учасники першого тенісового турніру сезону, студенти, відбиванкарі. Від суботи ранку тенісисти зайняли всі сім кортів оселі в змагу за примати УСЦАК-Схід і чаші, уфундовані УСК-ом Ню Йорк, а відбиванкарі в товариських іграх трійками, чвірками і шістками з не меншим завзяттям, хоч і не за трофеї, змагались на відбиванковому корті в центрі оселі.

А на терасі і біля басейну, на лавках в тіні розлогих дерев гуторили на різні теми старші віком громадяни приглядаючись при тому іграм молоденьких пластунів-птшенят, які окупували зі своїми мамами Союзівку після від'їзду учасників тенісового табору.

Ансамбль „Волошки".

В суботу увечорі, в охолодженій залі „Веселки". танцювальний ансамбль „Волошки" з Філядельфії, під мистецьким керівництвом Андрія Папа, всецідо заповнив першу мистецьку програму сезону, виконавши понад десяток народних танків з різних реґіонів України, закінчуючи програму бравурним „Гопаком". Ансамбль „Волошки" існує від 1972 року, його довголітнім керівником була Зоя Граур-Корсунь. Група нараховує 30 танцюристок і танцюристів, а на Союзівці виступало 20 з них. Крім того цей ансамбль має свою школу, в якій підготовляють нові кадри танцюристів.

Програмою вечора проводила молода віолістка зі Львова, Галина Колесса, внучка відомого композитора і диригента Миколи Колесси. Вона вестиме програми на Союзівці під час цілого сезону, а крім того дасть свій власний концерт. Ансамбль „Волошки" представила англійською мовою Наталка Олинець.

Під час вечора Г. Колесса представила членів Головного Уряду УНСоюзу: головного секретаря Володимира Сохана з дружиною Нілею, яка є адміністратором табору „пташенят", головного радного Володимира Кваса, головного радного і директора Бюра УНС у Вашінгтоні Евгена Іванціва.

(Закінчення на стор. 3)

НАФТОВА КОРПОРАЦІЯ Мобіл згодилася виплатити десятки мільйонів долярів на очищення найбільшого підземного виливу нафти в країні в дільниці Бруклину Ґрінпойнт, Н. Й. Вилив нафти з підземних контейнерів та трубопроводів тривав кілька десятиліть, починаючи від 1940-их років. За приблизними підрахунками, понад 17 мільйонів ґальонів нафти знаходиться під поверхнею вулиць Ґрінпойнту. Це на шість мільйонів ґальонів нафти більше, ніж при найбільшій аварії танкеру фірми Екзон поблизу побережжя Аляски.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW. (202) 347-8631 (факс.)

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Аполітичні проблеми у політичних виборах

Так як тепер виглядає ситуація у Конґресі, у пресі й на телевізійних екранах — у цьогорічних листопадових виборах перевагу матимуть аполітичні проблеми. Так трохи ділося у президентських виборах два роки тому — і ті вибори не були гарні, бо переплутувано там сутні проблеми з персоналіями. Злободенні, актуальні справи більше хвилюють людей, як ніби далекі проблеми війни і миру, міжнародних відносин, упадок диктатур і перемога демократії. Деякі з отих аполітичних справ з-перед двох років готові тепер знову затруювати передвиборчу атмосферу.

Найбільшими болячками американського сучасного дня є наркотики і смертельна недуга АІДС. Хоча Джордж Буш створив окрему установу для боротьби проти наркотиків, що його очолив колишній секретар освіти Вілліям Беннет і хоча кампанія проти імпорту наркотиків охопила частинно й військо (військові дорадники у Колюмбії, скріплення охорони на кордоні від Мехіко) — проте можна не раз почути закиди, що Уряд Буша „зробив у боротьбі проти наркотиків замало і запізно".

Подібне з поширеною недугою АІДС, яка вперше стала голосною на всю Америку і поза нею, коли виявилося, що видатний фільмовий артист Рак Гадсон признався, що він гомосексуаліст захворів на цю недугу і їздив до Парижу на невдачне лікування. Його смерть повинна була стати пересторогою, але сучасна революція у світі понять про мораль знехтувала цю пересторогу. У минулому тижні відбувся у Сан Франсіско міжнародний конґрес лікарів-спеціялістів цієї страшної недуги. Виявлено вже її причини, прояви, можливості зараження і зроблено деякі успішні експерименти на звірятах, але немає ще ліку.

Поруч із цими двома справами є ще третя болячка з ділянки моралі, медицини і соціяльного ладу: аборти. Перед Першою світовою війною, отож, ще живуть свідки того часу просто непристойно було говорити голосно про цю історію. Тепер у школах учать молодь і на телевізорах повно вісток про цю проблему. Існує два табори жінок і всіх громадян: цих, які є за „право вибору" жінок, чи цих, що хочуть позбутися плоду, і цих які вважають, що це вбивство живої, але ще ненародженої істоти. Недавно кардинал Нюйоркської римо-католицької епархії і парох собору св. Патріка О'Коннор заявив із проповідниці, що ті католики, які погоджуються на право переведення абортів — наражуються на церковну екскомунікацію. Проти заяви кардинала рішуче виступив нюйоркський губернатор Маріо Квомо, італієць-католик, який можливо стане кандидатом Демократичної партії у президентських виборах у 1992 році.

Більш ідеальний характер має суперечка в американському суспільстві довкола американського зоряного прапора. Верховний Суд двічі висловився більшістю членів за те, що спалення прапора не є протиконституційним актом, бо це своєрідний вислів вільної думки. Весь табір традиціоналізму й консерватизму обурився, зокрема обурилися члени Американського Леґіону, комбатанти воєн. Джордж Буш обороняв потребу законної охорони прапора вже два роки тому і тепер сприяв схваленню окремого Додатку до Конституції у цій справі. Після року палких дебат над цією справою — у Конґресі й поза ним — 21-го червня ц.р за внеском на схвалення окремого конституційного Додатку голосували 254 конґресмени проти — 177, себто на 34 голоси замало, бо треба двох третіх... Справа напевне не пропала і далі буде актуальною темою суперечок.

Так само до ділянки проблем духу належить суперечка за молитву у публічних школах. Після прогнання молитви, навіть у найскромнішій формі добровільної мовчазної медитації, Верховним Судом, як „протиконституційної", Верховний Суд дещо поступився, ствердивши законне право існування у школах усіх типів релігійних клюбів. Вороги релігії обурені на Верховний Суд і на колишнього президента Роналда Реґена, який увів до Верховного Суду деяких суддів більш консервативного світогляду.

Добре, коли у загальних виборах в Америці кожних два роки виринають усі актуальні проблеми, всі болячки. Але недобре, коли за ними не видно такої проблеми, як боротьба демократії проти кожної диктатури, як проблема загину комунізму і величезна проблема все ще поневолених Москвою народів. Це звужує характер виборів, надає їм реґіональне забарвлення, проґавлює нагоду популяризації добрих справ. Побачимо осінню цього року, чи дійсно тоді у політичних виборах, коли вибиратимуть усіх конґресменів і частину сенаторів пануватимуть аполітичні — хоч і важливі — проблеми.

Архипресвітер Сергій Кіндзерявий-Пастухів

УКРАЇНА

(Нарис у вогненний час)

Що воно таке Україна? Не подумайте, що я збираюся писати гумореску, ні, я цілком поважно. І не до чужомовного читача звертаюся, а таки до нас, українців. Бо ми либонь перші, хто не знає, що воно таке Україна. Як часто ми тільки походження уважаємо за основу українства! Тож ми і звикли вже від поколінь, бути тільки етнічниками, „послушниками", читати „знаки часу"; ми, правда, завжди бунтуємося проти несправедливости; не реаґуємо, а... бунтуємося. А бунтуються ж раби, зауважили? Цього і від нас завжди хочуть добитися, а особливо тепер. Бо з рабами діло просте, і добре вивчене. Можна всяко: дубинками, ґазами, танками, голодом, масовими розстрілами...

Був час, коли ми, коротко, були майже господарями на своїй землі, і пробували так діяти. Шевченко це зрів, і образно показав у козацькій, гетьманській славі. Пригадуєте?: Встануть гетьмани, блисне булава... Ми тепер знаємо, що вона, козацька, гетьманська слава не була аж такою блискучою, досконалою. Людські творива ніколи й не бувають досконалими. Шевченко це також знав. Але він відчував, що було там щось суцільного, основного: був той скарб свободи, що визначує саму вартість дійсности. Була свідомість про достойність людини, що перед Богом, про свободу кожної людини і перед Богом, у світі; про особисті права в комплексі спільноти. А все це становить основу нашої рідної української християнської свідомости.

Жидівський репортер Сай Фрумкин спричинився до цієї бесіди: він либонь перший тицьнув пальцем в Україну, і сказав: Нам про рух в Україні не кажуть, бо воно не вилазить із програми звітодавства. А у світі дійсно існує певна „програмовість" про значення і вартість новин. Про самі рухи, знають ті, яким належить знати, а звітодавство для мас має якісь свої, від іншої мірки, розрахунки. І про рух відродження в Україні, — практично мовчанка. А сам же рух — наочно на висхідній, і можливо дуже великого значення.

Шевченко так цього боявся, а воно тепер уже факт: її, окраденою, зневаженою збуджено; упослідженою, до кістки, до самого атома покривдженою... Та ж тепер і „у світі" це підкреслено зауважують.

Але й ми навіть не усвідомлюємо собі, що Україна могла б сьогодні формувати або, щонайменше, впливати на світову політику, якби її становище і значення було враховане. А цього протиприродно нема. Україна — порожнє місце. Практично ж нема такої. Є Росія-Русь, і розбабрана у всеруських щах Україна, ніякого значення не має, не може мати, тож і мати не буде.

А сама Україна бурлить. Прокидається від довгого летаргійного сну. Неважно, що рух цей виглядає тільки номінальним, як відрух, важливо, що вже почався процес відродження. Почалося усвідомлення, що ми не Русь, ніколи такими не були; ми від свободи, ми від Христа та Його правди. (дивись мою бесіду „Русь").

Україна, — ключова країна Европи. Чому нам боятися абсурдних нашептів про неспроможність України? Про які недоліки хвилюються „добрі люди", які готові втопити Україну в ложці води? І чому починають вони від своїх вмовлянь? Україна, мовляв, самостійно прогорить зразу ж, на початку свого існування. Звідки таке? Чому б то?

Для нас важливо зрозуміти, що ми тепер могли б бути однією з десятка країн, від яких залежить формування стану життя плянети. Оце вам вона, Україна! Але Україна, і тільки Україна, самостійна, суверенна держава!

Бо всяка інша Україна, це неправда, видумка, видиво...

Україна дана нам, і передана від предків, як дар, дорогоцінний дар у всіх ділянках нашого життя. Від нас, і тільки від нас залежить реалізація цього великого, наочно сьогодні унікального дару. Тож залишім усі дотеперішні ідеологічні недотепності, та світоглядові непорозуміння, та лишню партійщину, та від зовні формовану несвідомість, та непотрібне мавпування інших, та тяготіння до чужих „центрів"; станьмо на свої ноги.

На свої! Бо тільки звідси починається формотворча, будуюча, жива дія, що не всує, а до діла. Ми ж живі, для життя, і живу дійсність формувати повинні!

Жива Україна від Духа Живого, від ласки Христової, від правди Його! Тож духа живого нам плекати треба в першу чергу; цуратися усього, що проти Христа. Від усього, що проти правди Його — відвертатися! Бо це ж дорога життя: до зросту, до свободи, до повноцінности!

Боже Великий, Єдиний, нашу Вкраїну храни!

Наталя Осока

ПРО ВІДРОДЖЕННЯ УАПЦ І РОЗКОЛ РПЦ

II.

„Наші ієрархи живуть дуже забезпечено. Їх все влаштовує, вони взагалі звикли вважати себе непогіршимими при вирішенні будь-яких питань", — пояснив о. Сергій. — Деякі священнослужителі вже подумують про перехід до закордонної РПЦ. Та є серед церковних керівників і такі, які дбають про відродження РПЦ і об'єднання її з закордонною РПЦ та „катакомбною" Істинно Православною РЦ, яка відкололась у 20-ті роки, фанатично не визнавала й не визнає совєтської влади, тому була жорстоко розгромлена органами державної безпеки, а залишки її ще донедавна перебували у підпіллі.

Священик Сергій Попов розповідає, що Собор 1917-1918 року обрав патріярха Тихона, який активно протистояв антигуманним діям нової влади, викривав її жорстокість і вчинені нею криваві злочини. Патріярха Тихона засудили, як і багатьох інших служителів Церкви, під час репресій у 20-их роках. Політична декларація митрополита Сергія Старгородського в 1927 році викреслила з церковного життя рішення Помісного Собору 1917-1918 р.р. З тих пір РПЦ повністю підкорила себе владі, відмовилась від благодіяльности, просвіти, милосердя.

Варто зазначити, що патріярх Тихон був не єдиним розкольником у РПЦ. У другій половині XVII століття в РПЦ також стався розкол, коли частина духовенства відмовилася визнати церковні нововведення наближеного до царя патріярха Никона. У роках 1653-1656 Никон провів ряд реформ (виправлення Богослужебних книг, уніфікація обрядів, введення проповідей тощо) з метою укріпити Церкву і поставити її вище світської, державної влади. Ці нововведення привели Никона до конфлікту з царем, а РПЦ до розколу. Частина духовенства і вірних, які фанатично відстоювали „стару віру", почали називати себе старовірами або старообрядцями. Никодим і цар Олексій жорстоко розправилися зі старовірами, а залишки їх розбрелися по різних закутках імперії, заснувавши численні скити або колонії старовірів у Сибіру, Якутії, на Алтаї (так звані кержаки), в Білорусії на Україні.

Цікавий лист недавно дістався до редакції з Києва від старовірки Ніни Ассонової, яка розповідає про недавні гоніння на „старообрядческую Русскую Церковь" і пише, що за Ґорбачова стало ліпше, бо молитись можна і дітей хрестити. Але раніше, пише Ассонова, куди вони тільки не стукалися, однак ні молитися, ні громаду зареєструвати не могли. От і прийшло їй на думку написати лист Ленінові. „І це допомогло. Негайно приїхали з райвиконкому й запитали: 'Як ви могли написати мертвому?' Тоді я відповіла: 'Для вас він помер, а для нас — вічно живий'. Тут вони й заніміли...". Після такої відповіді партійне керівництво вирішило зареєструвати громаду старовірів у Києві. Тепер вони моляться в церкві на вулиці Почаївській 26. Так з 1982 року в столиці України почала офіційно діяти РПЦ старого обряду.

Офіційна РПЦ сьогодні продовжує діяти в традиціях єдиновладдя і повної закритости церковного життя. „Створена ціла каста священиків і архиєреїв, які наближені до влади", — повідомив о. Сергій кореспондентам. Отож і не дивно, що під час недавніх гонінь на священиків, які намагалися заснувати недільні релігійні школи, й також під час розгромів баптистських бібліотек і друкарень ієрархи РПЦ не виступили на їх захист. „Гласність і перебудова їм не до душі, кожне нововведення вони сприймають крізь зуби".

У квітні цього року в м. Суздалі сталася незвичайна подія. Архимандрит Валентин Русанцев разом з двома священиками, дияконом і парафіянами вийшли з Московського Патріярхату, приєднавшись до закордонної РПЦ. Про це розповіла у своїй статті („Московские Новости" 20 травня) відома російська письменниця Зоя Крахмальнікова. В її статті сказано, що патріярхи і єпископи отримували церковний сан з санкції партійних і державних чиновників, покликаних контролювати життя Церкви. Відсутність необхідного церковного суду, який би розглядав такого роду порушення, сприяла посиленню „канонічного волюнтаризму" та поширенню серйозних порушень церковного права і спотворенню принципів церковного і духовного життя народу. Письменниця розповідає, що архимандрит Валентин Русанцев відважився порушити принципи церковного тоталітаризму, відмовившись давати властям інформацію про відвідувачів з числа закордонних туристів. Архиєпископ Валентин Міщук звинуватив його в порушенні церковної дисципліни і відмовив у благословінні балотуватися в депутати Міської ради, а коли того все ж обрали, вирішив покарати його і парафіян Царекостянтинівського храму вигнанням їхнього пароха в іншу парафію. Та несподівано суздальчани збунтувалися і не пустили присланого нового священика та поїхали до м. Володимира і до Москви з клопотанням повернути їм архимандрита Валентина (Русанцева). У Московському патріярхаті суздальчан не прийняв ніхто, а біля собо-

(Закінчення на стор. 3)

Роман С. Голіят

Пасквіль Буцька

Олександер М. Буцько, консул і пресовий аташе Української ССР місії при ООН, — автор англомовної 60-сторінкової публікації „This can't be forgiven"... — „Це не можна простити"...; видало його Т-во Україна в Києві 1988 року.

Ця пасквільна книжечка, сповнена наклепами на український визвольний рух. Автор каже, що Організація Українських Націоналістів, яка нині провадить кампанію, за „визволення" України, була створена у Відні 1929 року і фінансована німецькими імперіялістами. Після приходу до влади нацистів, головна кватира ОУН, перенеслася до Німеччини. Він переконаний, що український націоналізм ніколи не був національним і тому український народ, ніколи не вважає себе „українськими націоналістами".

Від згадує, що в проголошенні акту відновлення українського правління у Львові, 30-го червня 1941 року, говорилося, що відновлена українська держава, буде тісно співпрацювати з націонал-соціялістичною Німеччиною, яка будує новий порядок в Европі й світі, під проводом фюрера Адольфа Гітлера.

Щоб пригадати читачам події з Першої світової війни, він покликається на пасквільну книжку Савла С. Фрідмана „Погромщик — вбивство Симона Петлюри", Ню Йорк, 1976. Він не погоджується зі статтею Вілляма Сифаєра в „Ню Йорк Таймсі", який писав, що „населення України вітало нацистів" — (вітало німецьку армію, яка звільнила їх від большевицького терору. РСГ). Там також знаходимо рядки до Митрополита Шептицького, Ієрарха Української Уніятської Церкви, який під час Першої світрової війни видав пастирський лист до українського народу, закликаючи до оборони їхньої „Батьківщини" — Австро-Угорської Монархії. Буцько каже, що, як ми замінимо „Австро-Угорську Монархію" на „Німеччину", а 1914 рік на 1941, то прийдемо до переконання, що саме старався впоювати в український народ Митрополит Шептицький, після нападу нацистів на Совєтський Союз.

Він переповідає стару брехню, що в перших днях липня 1941 року, батальйон „Нахтіґаль", у рядах якого були самі українці, вбили у Львові 7,000 жидів — професорів, лікарів, адвокатів. Рік пізніше, українські допоміжні частини, доконали масові екзекуції жидів, по селах і містах, де подібні вбивства доконав у 1919 році. (Тоді ще не було українських націоналістів! РГ).

Автор зводить під один знаменник націоналістичні організації: ОУН, Український Народний Союз, Українську Національну Раду, а відтак: „нацистські формації": Нахтіґаль, Ролянд, Українську Національну Армію-Дивізію Галичина, „СБ", Українську Повстанську Армію, Буковинський Курінь, Українських есесів, сторожів, які стаціонували в таборах Треблінка й Освієнцімі і допоміжну поліцію. Він каже, що пропаґандивна нацистська машина, видавала 150 газет — щоденників, тижневиків і місячників, а їхній редакційний склад знаходився у руках українських націоналістів. Під час німецької окупації України депортовано на примусові роботи в Німеччину 2.2 мільйона осіб. У Другій світовій війні, СССР втратив 20 мільйонів людей, з того числа Україна — 5.5 мільйона. Велика частина мешканців України, згинула від своїх, які помагали нацистам, — твердить Буцько. Німеччина втратила 13 мільйонів.

Там читаємо далі, — про визначних осіб ОУН, писання яких Буцько часто цитує — „Україна для українців", а також перелічує ряд прізвищ осіб, що їх він оскаржує за „злочини проти людства".

Він перелічує акції ОУН, під час польської окупації Західньої України, напади на поштові каси, банки і приватні підприємства, вважаючи ці дії, як звичайні грабунки. Він згадує про вбивство Андрія Майлова, секретаря совєтського консуляту у Львові в 1933 році, і вбивство міністра внутрішніх справ Польщі — Пєрацького в 1934 році. Найбільш лайливі рядки Буцько скомпонував проти Ярослава Стецька, якого він називає „воєнним злочинцем", а на Заході його вважають „чемпіоном свободи", а інші „антикомуністичним хрестоносцем". Його публікація ілюстрована знімками: німці розстрілюють людей, вивозять осіб на примусову працю до Райху, Гімлер у Дивізії Галичини в 1944 році, знімки осіб, яких Буцько обвинувачує у злочинах.

Під час ґорбачовської гласности, ми повинні довідатися більше прав.ди, а не лайки, від українського консула і пресового аташе до ООН. Ані словечком автор не згадує у своїй публікації, про пакт Гітлера зі Сталіном з 1939 року, які започаткували цю нищівну Другу світову війну. Не згадує автор і про злочини ЦК, НКВД, КҐБ, МВД і масові морди по численних катівнях Дзєржинського, Єжова, Берії й інших, голодову облогу України 1932-33 років, від якої згинуло понад 7 міль. хліборобського населення, про масові масакри населення України у Вінниці, та в'язнів у тюрмах Львова, Стрия і Івано-Франківська перед відступом Червоної армії в 1941 році, та вкінці — Чорнобиль. Українського голокосту простити не можна!

Василь Маркусь

ШІСТЬ ТИЖНІВ В УКРАЇНІ

(Триптих)

III.

Національний рух віднови

Відповідає правді, що національне відродження нинішнього стилю прийшло на Закарпаття дещо пізніше і не є таким динамічним, як у Галичині. На це склалося чимало причин: інтеґрація закарпатців у Соборну Україну і соборну українську націю не є ще вповні завершеним процесом. Ментальність закарпатця не радикальна, а серед більшости галичан; є там дещо із залишок мадярського консерватизму і чехословацького практицизму, навіть опортунізму. Дехто поширює думку, що українські національні справи завжди готують їм „якусь біду". Але середня і молодша ґенерація вже має інші погляди. Вона слідкує за подіями в цілій Україні й намагається включитися в них. Здається, що за вийнятком скликання в Хусті великої ради Руху, досі більш заавансовані центри і області України мало допомагали Закарпатській Землі випростатися. Але відограє ролю і той факт, що тут звили собі гніздо найбільш заскорузлі партійні застійники, які всіляко противляться змінам.

Однак зміни вже є: обласна Спілка письменників підтримує Рух, обласне Товариство Української Мови ім. Шевченка знаходить ширшу народну базу і послідовників, відроджується традиція „Просвіти", йде намагання реабілітації закарпатських українських діячів, як о. А. Волошина, братів Бращайків, поета і письменника В. Ґренджу-Донського та інших, Відроджується культ „Карпатської Січі". Показником цього було опублікування в обласній газеті „Закарпатська правда" розповіді-інтерв'ю колишнього січовика Євгена Стахова з еміґрації.

Молодь, як звичайно, сміливіша, аніж середнє і старше покоління. Останні більш активні у відновленні Греко-Католицької Церкви, а студентство, гуманістично-технічна інтеліґенція — у національному русі. Ідея спорудження пам'ятника Шевченкові в Ужгороді мобілізує загал. На місці майбутнього пам'ятника, подібно як у Львові, існує ужгородський „Гайд-парк", де щочетверга під вечір збираються молоді люди і відбуваються вільні політичні дискусії. Тут з'являються й українські прапори, але поза тим їх не видно. Вийняток творила хустська маніфестація 24-25-го березня. Тоді хустські вулиці замайоріли національними кольорами, захопили тисячі людей, що стали в колони й рушили в дев'ятькілометровий похід аж ген на Красне Поле біля Рокосова, де відбувся нерівний бій Карпатських січовиків 51 рік тому. Тзм написано могилу з хрестом, котра кожному проїжджому залізодорожним шляхом чи шосе нагадує в ім'я чого пролив кров цвіт цієї землі. „Товариство русинів" не має такої традиції!

Вистачить поговорити з селянами, молодими техніками, інтеліґенцією, що брали участь у хустській маніфестації; вони одностайно висловлюються, що Закарпаттю треба приєднатися до темпа і тону процесів у Києві і Львові; вони беруть участь у загальноукраїнських починах. Буде відновлена „Просвіта", є тут місце на Пласт, кооперативний рух тощо. Обидві партії, побіч обласної організації Руху — Республіканська й Демократична, мають тут своїх прихильників. Нові національні діячі розуміють вагу співпраці і співжиття з національними меншостями. Мадярське товариство співпрацює з РУХом, в ньому не чути ще шовіністичних ревізіоністичних гасел. Дехто говорить про адміністративно-культурну автономію території з переважно мадярським населенням. Але треба думати, що це не доведе до сепаратизму, що мадярська меншість на Закарпатті не тратить із свого етнічно-національного характеру, хоч були в минулому деякі прояви дискримінації, але це можна легко усунути.

Релігійна ситуація болюча

Комплекс взаємин між греко-католиками й православними дещо подібний як у Галичині, але й значно відмінний. Греко-католицизм був сильно вкорінений, але й православ'я не без традицій: воно діяло вже в реґіоні від 1920 років (приблизно 120,000 греко-католиків перейшло на православ'я за Чехо-Словаччини). Греко-Католицька Церква в особі невеликої частини народовецького духовенства тяготіла до українства, але консервативна більшість була промадярською і це, між іншим, сприяло православ'ю. Православна Церква, натомість, сприяла русофільському напрямові на Закарпатті.

Обидві Церкви пережили з тим баґажем до нинішнього дня. Греко-католики перенесли чималі втрати і залишилися тепер з близько 60-ти священиками, що вижили або деякі були висвячені таємно пізніше. Греко-Католицька Церква має тут трьох єпископів, але дуже мало священиків, щоб обслужити епархію і потенційних греко-католиків, що могли б повернутися з православ'я. Досі з священиків перейшло лиш кілька, а оформилося яких 50 парафій. Маючи лиш кількадесят церков і не будучи формально зареєстрованими як Церква, греко-католиків тільки толерують. Вони далі діють як напівлеґальна спільнота.

З віддачею катедрального собору в Ужгороді, хоч там православних вірних небагато, влада відтягає. Греко-католики в Ужгороді правлять на імпровізованому підвищенні з піддашшям на дворі Цегольнянської церкви. Так можна буде правити до жовтня, а що буде взимку?! Перенесення бюр із церкви і відновлення її потриває з рік, і на це ще не дано дозволу. Греко-католики почали з віднови „кальварії" на цвинтарі і там вони збиралися і служили в малій каплиці.

Але ця гарна святиня (кальварія) у жахливому стані: майстри й іконописці взялися добровільно без оплати за реставрацію цієї релігійно культурної пам'ятки і вона набирає людського вигляду. Однак своєї святині-церкви в Ужгороді греко-католики ще не мають. Їм кажуть обласні власті: збудуйте православним катедру, то ми вам відпустимо колишню вашу... Збудувати, але за що? До того, є в Ужгороді православний російський храм („цибулястий"), збудований чехами для російських еміґрантів і місцевих православних. Дехто з місцевих православних каже: „Туди не підемо, там осквернене місце (створено „музей атеїзму"), до того, це був храм білих росіян, а ми українці..."

Боротьба йде й по селах, але не така завзята, як у Галичині. Якщо в селі є дві церкви, то ще можна справу розв'язати полюбовно і, як було колись, можуть обидві церкви співіснувати. Але греко-католики не мають священиків; подекуди вірні самі сходяться до церкви на молитовні збори.

Закінчення буде.

ЗВЕРНЕННЯ

ЄПИСКОПАТУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ В СПРАВІ УКРАЇНСЬКОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ НАУКИ

Дорогі Браття і Сестри!

Уже кілька разів на запит „Чим з діяспори можна допомогти нашій Церкві в Україні", ми давали відповідь: наукою. Ми маємо добрих ревних душпастирів-ісповідників, але бракує нам науковців-богословів, які могли б бути професорами в майбутніх наших семінарах, а згодом у відновленій Львівській Богословській Академії. Бракує нам духовної літератури: не тільки біблій і молитовників, але підручників для катехизації й для вищих богословських студій.

Щоб у сьогоднішньому світі наша воскресла церква могла стати гідно між церквами світу. треба богословської науки на найвищому рівні. Щоб Христова благовість промовляла до всіх суспільних верств України, нам потрібно добре підготовлених проповідників. Вища богословська наука — це для нашої Церкви й тепер і на дальшу мету дуже високий пріорітет.

Тому закликаємо Вас по всій діяспорі піддержати Інститут імени Митрополита Андрея Шептицького при Оттавському Свято-Павлівському університеті в Канаді. Цей Інститут має на меті допомогти вишколити для України й для діяспори нові кадри українських науковців-богословів, які одержать акредитовані наукові дипломи й зможуть викладати в наших семінарах і відбудовуватимуть тисячолітню спадщину української християнської науки в дусі екуменізму за прикладом Слуги Божого Митрополита Андрея і Патріярха Йосифа Ісповідника.

Інститут ім. Митр. Андрея координуватиме всю свою працю в Україні та для України з ректором Центральної Духовної Семінарії у Львові та діятиме під покровом Блаженнішого Отця Мирослава Івана та Синоду Владик. Інститут буде висилати в Україну викладачів з різних ділянок богословії і практичних церковних наук. Ця праця вже розпочалася успішними викладами у Львові в березні 1990 року. Крім цього, цей інститут видаватиме так конечні нам науково-богословські твори. Як наші Владики в Канаді вже вияснювали в своєму зверненні з вересня 1989 р.Б., цей Інститут прислужиться і вам у діяспорі. Це справа нашого спільного добра.

Якщо хочете допомогти нашій Церкві в Україні, підтримуйте далі такі науково-видавничі проєкти, а особливо Інститут Східньохристиянських Наук ім. Митр. Андрея Шептицького.

Дано в Преображенській Церкві у Львові, в суботу, 17-го березня, 1990 р. на нарадах українських греко-католицьких Владик України.

В імені всіх Владик підписав

† **Володимир Стернюк** — Архиєпископ
Містоблюститель Галицької Митрополії

МОСТИ ЄДНАННЯ

І знову, в четвер, 28-го червня, як два тижні тому, Роман Данилюк від імени дирекції Українського Народного Дому в Ню Йорку вітав у цій залі гостей з України — на цей раз солістів Київського театру оперети, які прибули до З'єднаних Стейтів на запрошення Виконавчої Ради Ліги американських українців (ЛАУ).

Після теплих слів привіту, звернених до мистців, Р. Данилюк надав слово гостеві — Народному артистові України Олександрові Трофимчукові. Він передав щирий привіт „з Києва, Миколаєва, Рівенщини і Полтави" — з міст, звідки походять артисти, і представив їх: Народну артистку України Людмилу Маковецьку, піяністку Ольгу Нечипоренко, баяніста Олександра Борисьонка та „художнього" керівника, заступника голови Товариства „Україна" Володимира Якимця.

А музичним привітом „від Чорного моря, за сині Карпати" була пісня на слова М. Костецького „Люблю я тебе, Україно", яку виконали Л. Маковецька і О. Трофимчук. У цьому виконанні прозвучала і журлива пісня „На Чорнобиль журавлі летіли" (слова Д. Павличка, музика О. Білаша), яка ще раз нагадала про одну з найбільших трагедій віку, що спіткала український народ. „Це зловісне слово Чорнобиль ще довго буде переслідувати нас і наших внуків", — сказав артист-соліст О. Трофимчук, який вів концерт.

Треба віддати належне артистам і за цікаво підібраний репертуар, і за вдале чергування виконуваних творів: українські народні і сучасні пісні чергувалися з аріями з відомих опер, сольо і дуети — з музичним виконанням клясичних творів. Наприклад, піяністка Ольга Нечипоренко з особливою ніжністю передала першу частину популярної „Місячної сонати" Л. Бетовена — твір, який відзначається багатством настроїв і темпів. В її ж виконанні прозвучала і „Елегія" Миколи Лисенка.

Народні артисти України Людмила Маковецька та Олександер Трофимчук виконують пісню „Люблю я тебе, Україно".
(Світлив Ярослав Кулинич)

Не було байдужих у залі, коли звучали українські народні пісні „Серед села дичка" та „Глибока керниця", у які Людмила Маковецька вклала стільки щирости, ніжности, теплоти.

Якщо у першій частині концерту переважали клясичні твори, а деякі виконувалися навіть мовою оригіналу — італійською („Каро міо бен" Т. Джордані та „Пієта, сіньйоре" П. Страделля), то в другій частині звучали твори „легкого" жанру — виключно українські, переважно відомих авторів: „За байраком байрак" Т. Шевченка, „Київський вальс" П. Майбороди на слова А. Малишка, „Як надійшла любов" (слова Д. Павличка, музика О. Білаша). Саме ця популярна на Україні пісня дала назву касетці, яку випустили Людмила Маковецька і Олександер Трофимчук і яку можна купити в українських крамницях Америки і Канади.

Привезли київські мистці і нові пісні, які народилися на Україні порівняно недавно. Одну з них — „Запорізькі козаки" на слова Г. Татаренка — виконав тенор О. Трофимчук у супроводі баяніста О. Борисьонка. Пісня ця (з репертуару Назарія Яремчука) стала нині на Україні ніби символом відродження і дуже часто, коли її співають, заля встає.

А пісня „Гей ви, стрільці січовії", яка прозвучала у тому ж виконанні, належить радше до незаслужено забутих творів. І добре, що наші мистці розшукують ці пісенні скарби і повертають народові, який створив їх.

На закінчення концерту тріо Л. Маковецька, О. Трофимчук та О. Борисьонок заспівали пісню „Многая літа" молодого львівського композитора Ігоря Білозора.

Р. Данилюк щиро подякував артистам за чудовий концерт, а Л. Маковецькій та Нечипоренко були вручені букети квітів.

Довготривалими оплесками глядачі ще довго не відпускали зі сцени гостей з берегів Дніпра. Кожний відчував, як невидимі мости єднання все міцніше пролягають між Батьківщиною і американською Україною. І єднає ці вітки одного кореня пісня, українська пісня.

Гості і заля дружно заспівали національний гимн „Ще не вмерла Україна".

А потім усі були запрошені на вечерю до ресторану. І ще довго звучало рідне слово, зміцнюючи дружбу, розпочату піснею.

Роман Юревич

Прозвучали останні акорди, а в залі ще довго не стихали оплески, якими вдячні глядачі нагороджували артистів за вдалий концерт.

Розподіл двох фундацій

В суботу, 12-го травня ц.р., в приміщеннях Товариства „Св. Софія" і УКУ у Філядельфії відбулося шосте з черги засідання членів комісії розподілу двох фундацій під головуванням д-ра Романа Осінчука та в присутності членів д-р Романи Навроцької — заступниці голови, д-ра В. Кліша, скарбника інж. Ю. Головчака, секретаря Р. Завицького і фундатора д-ра Миколи Ценка.

Перша — це фундація „Ценко добро творити" і така ж друга, хоч і не пов'язана з прізвищем Ценків (батька й сина д-ра Олексія), але закріплена при Т-ві „Св. Софія" під назвою „Фундація для збереження української молоді в діяспорі", і на цей фонд можуть і повинні жертвувати всі, хто бажає зберегти нашу молодь.

Перша фундація постала 1982 року з нагоди 90-ліття Блаженнішого Патріярха Йосифа і присвячена пам'яті пок. дружини Володимири та її матері. Друга створена 1989 року з 10-тисячним основним фондом, що тепер збільшився до понад 23-ох тисяч. До тієї суми вплинула поважна пожертва 1,000 дол. від Олександра Стрільбицького, 2,500 дол. від Павлини Подоляк на купно двох домів у Польщі на Холмщині для таборів української молоді. Мала група старших осіб з Вознесіння, згуртованих у братстві св. Вервиці під проводом Галини Олексин, зложила теж 1,000 дол.

Беручи до уваги, що не маємо потрібних покликань до священичого стану, приділено 15 стипендій по 200 дол. (3,000 дол.) для семінаристів у Бразилії, дві стипендії по 150 дол. для дітей у Сестер Служебниць та 500 дол. для Пласту. Для Аргентини о. Гекторові Ціммерові-Баланді 500 дол. для суботньої школи. Для Боснії (Югославії) о. Петрові Овадові у Прняворі на Народний Дім, для дітей у Перемишлі 200 дол. Для фонду посла проф. Володимира Мокрого (Краків) 500 дол. Львівському Пластові 500 дол. Дочці про. Ісаєвича зі Львова 500 дол. стипендії, на УКУ в Римі 500 дол. Науковим установам: НТШ та УВАН по 200 дол. Церквам: Рим, св. Софії 100 дол., Люрд (Франція) 100 дол., Іпатара (Бразилія) 100 дол., Кенберра (Австралія) 100 дол. Журналам: „За Патріярхат", „Світло", „Нові Дні" по 100 дол., Радіопрограма в Україну 100 дол., СКВУ 100 дол., разом: 8,200 дол.

Крім того під час перебування в Бразилії на посвяченні пам'ятника Тарасові Шевченкові роздано на різні цілі 850 дол., а в Польщі в Люблині на з'їзді мирян 600 дол., разом: 9,650 дол. До того доходить пожертва на купно домівки в Польщі 2,500 дол. Це дає суму 12,150 дол.

Р. Завицький

Видатний син України — Роман В. Кухар

Роман Володимир Кухар (літературний псевдонім Р. Володимир) народився 21-го лютого, 1920 року у Львові, де провів свої дитячі та юнацькі роки. Матуру зробив у 1938 році у Філії Академічної Гімназії у Львові. У 1939-1941 роках Р. Кухар студіював українську філологію в Університеті ім. Івана Франка. У Державній Консерваторії у Львові й Відні він студіював музику в 1940-1943 роках та працював як вокаліст в Українській Радіостанції і Львівському театрі. В 1948 році В. Кухар закінчив студії слов'янської філології у Гайдельберзькому Університеті в Німеччині, одержавши диплом державного перекладача. В 1952 році Р. Кухар закінчив студії музики в Кольорадському Університеті, та отримав диплом бакалявра. У 1959 році Р. Кухар закінчив студії бібліотекознавства в Інституті Пратта, Бруклин, Н.Й. У 1962 році він закінчив студії української філології в Українському Вільному Університеті ступенем доктора філософії.

Роман В. Кухар працював лектором мов, літератури й еміґраційним урядовцем під час свого перебування в Німеччині. У публіцистику включався в 1952 році, а від 1957 року працював бібліотекарем. У 1962 році Р. Кухар почав працювати професором-асистентом у Державній Колеґії Кензасу, Форт Гейс, там же став надзвичайним професором у 1966 році, а від 1975 року дійсним професором слов'янських і німецької мов і літератури. В роках 1974-1975 він був одночасно керівником міжбібліотечної вимінної сисеми університетської бібліотеки в Форт Гейс, Кензас, а від осіннього семестру 1975 року — головою Департаменту чужих мов у Форт Гейс Коледжі.

Ювілят є дійсним членом НТШ і кількох американських наукових та професійних організацій, а також членом українських культурних організацій. Від 1968 року він був членом редколегій американських і українських журналів „Ориджінел Веркс", „Світання" та членом Ділового Комітету й головним редакторм „Ювілейної Книги Української Академічної Гімназії".

Багатогранність творчости ювілята починається друком статті-рецензії „Концерт Сурми в Пфорцгаймі", Німеччина, „Українська Трибуна", 1948; „Роковини УПА в Денвері", Кольорадо, щоденник „Америка", 4.11.1952. Р. Кухар почав друкуватися в таких органах преси: „Фенікс", Мюнхен-Париж; 1953; „Свобода", Джерзі Сити, 1953-1954; „Америка", Філядельфія, 1954-1955; „Шлях Перемоги", Мюнхен, 1954, „Українець-Час", Париж, 1955; „Амерікен Славік енд Істерн Юропієн Рев'ю", 1961; „Вісник", 1962; „Юкрейнієн Квотерлі", 1962-1964; „Бібльос", Ню Йорк, 1963; „Гомін України", Торонто, 1963; „Юкрейнієн Рев'ю", 1964. З-під його пера вийшли такі поезії-поеми, проза: „Поезія у перекладах", 1970; „Височій життя", поезії, 1970; „Прапори думки", поезії, 1970; „Простір і воля", нариси, 1972; „Сучасний вертеп", драматичні твори; „Прощай минуле", повість; „До блакитних вершин", історія Української Академічної Гімназії у Львові; „Манівцями", повість, 1989; „Тиверська провесна", історична повість.

Р. Кухар — автор цілого ряду доповідей та публікацій. Ювілят досі опублікував понад 200 статтей, близько 280 рецензій та понад 200 поетичних творів.

У нас багато високоосвічених творців духовної культури, але таких як проф. д-р Роман В. Кухар не багато. Він — людина з багатогранною академічною освітою та з широким колом зацікавлення.

Як поет, прозаїк і публіцист, він у своїх творах віддзеркалює ідеалістичний світогляд. Герої його творів — це ідейні борці за волю свого народу. В своїх творах він змальовує завжди перемогу добра над злом. Щоб людина стала суспільною, справжньою людиною, а не звірюкою на взір московських большевиків і німецьких гітлерівців та афро-азійських наслідувачів московсько-большевицьких матеріялістичних теорій клясової боротьби.

Бій отій усій матеріялістичній облуді дає своєю поетичною, драматичною і белетристичною творчістю Роман В. Кухар.

На творах Р. В. Кухара буде рости й виховуватись правдива людина, людина-герой, ідейний борець за волю свого народу, за повернення сьогоднішнього занепалого морально світу до світу людяности, високої духовної культури, до світу краси з ідилією Шевченкового „Садка вишневого коло хати" й симфонією хрущів над ним.

Всі твори Р. В. Кухара від поезій „Палкі серця" до великого белетристичного полотна в двох томах „Нація на світанку" та „Андрія Первозванного" є націотворчими перлами, які ставлять його в ряди видатних письменників, співтворців відродження української нації.

С. Радіон

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ президент Джордж Буш вислав листа лідерам країн-членів НАТО, в якому він запропонував модифікувати підхід до питання примінення атомової зброї у випадку війни. Протягом трьох десятиліть НАТО залишало за собою право першим застосувати атомову зброю. Дж. Буш запропонував розглядати застосування атомової зброї Заходом, як „останній засіб". Франція та Англія, які також мають атомову зброю, не висловили захоплення з приводу ідеї Дж. Буша.

Про відродження...

(Закінчення зі стор. 2)

ру у Володимирі вони простояли вісім годин, перш, ніж до них вийшов Архиєпископ Валентин Міщук, назвав їх „черньо" і пішов геть, не вислухавши і не давши ніякої відповіді.

На захист архимандрита Валентина було зібрано тисячі підписів під листами, розісланими з різні кінці світу. Однак архиєпископ і Священний синод виявилися непохитними. Архимандрита Валентина викликали в синод і умовляли, щоб покинув парафію і засудив своїх парафіян. За це йому обіцяли дати змогу служити в іншому місці а згодом висунути на єпископа. Та архимандрит Валентин не погодився, натомість звернувся до патріярхату закордонної РПЦ і разом з парафіянами був прийнятий під його духовну опіку. Священний синод у Москві заборонив йому служити, але вже було пізно.

Ініціятивна група, до якої входять п'ять священиків і група вірних РПЦ, закликає покаянням і ділом спокутувати провину за багаторічні моральні слабкості, включитися в боротьбу за моральне очищення РПЦ для чого провести нараду з метою підготовки до Всеросійського Собору РПЦ, на якому можна було б розглянути заяви представників Московського патріярхату з точки зору канонів Вселенської і Російської Церкви та оцінити діяльність РПЦ після 1918 року. Адже в той час, коли Католицька Церква в Польщі рятує свою країну від громадянської війни, сказано у статті, євангелисти Східньої Німеччини виступають ініціяторами демократичних процесів, а в Румунії патріярх покаявся і подав у відставку, російські ієрархи і не думають про покаяння.

Союзівка...

(Закінчення зі стор. 1)

головну радну і редактора „Українського Тижневика" Рому Гадзевич з мужем Андрієм, як теж головного редактора „Свободи" Зенона Снилика, управителя оселі Івана Флиса, мол., і урядуючу „Міс Союзівку" Ліду Залуцьку, яка, викликана на сцену, пригадала, що передасть свою корону наступній „Міс" 18-го серпня.

Після мистецької програми відбулась забава під справді зоряним небом при звуках оркестри „Темпо" І. Коваля. У неділю закінчувались тенісові змагання, вікендовці поволі, з неохотою вибирались домів, а щасливці поволі розпаковувались на тижневе, а то й довше перебування на славній Союзівці.

Українці Міннесоти демонстрували під час приїзду Ґорбачова

Група сумівців після демонстрації в Міннесоті

Десятки сумівців ввійшли у склад української демонстрації за вільну Україну в неділю 3-го червня з нагоди приїзду Ґорбачова до Міннесоти.

Українські прапори майоріли перед резиденцією губернатора Міннесоти Руді Перпича де відбувся обід із Ґорбачовим.

Численна кількість плякатів висловлювала гасла: „Свобода" і Freedom for Ukraine". Коли Ґорбачов побачив напис на плякаті, під українськими прапорами, „Ще не вмерла Україна," його лице з миролюбною усмішкою закам'яніло, але за декілька секунд появилася нова сердечна усмішка.

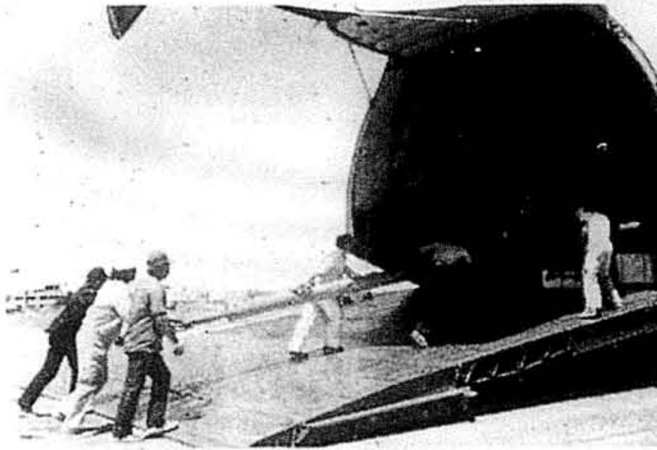
Без сумніву, Ґорбачов бачив українських демонстрантів і зрозумів наші домагання, але чомусь американська преса в Міннеаполісі пропустила згадку про нас.

Українці демонстрували разом з балтійськими демонстрантами Міннесоти. Українська громада щиро підтримала балтійські народи в їхньому намірі здобуття повної незалежности від Москви.

В демонстрації взяли участь наступні організації: СУМА, ОДУМ, Пласт, УККА, УАКР, ООЧСУ Українсько-американський Центр, Українська Кредитівка та церкви св. Михаїла, св. Константина, свв. Володимира й Ольги і св. Юрія.

М. Бреславець

„МРІЯ", ЩО ЗАЛИШИЛАСЯ ЛИШЕ МРІЄЮ

І цей двигун мусить увійти до „Мрії"

(Фото: О. Кузьмович)

Кріселко для хворого в Києві чекає на владування до літака

Літак „СУ — Х" повертається „Мрією" до Москви

Джерзі Сити, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Спершу здавалося все таке просте. Це ж вже третя посилка вантажним літаком, що її підготовив Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля в Україну і тим разом, крім членів Фонду, мали їхати представники редакції „Свободи" і „Українського Тижневика", щоб все точно описати та поінформувати про поїздку своїх читачів.

Однак, тим разом транспорт мала взяти „Мрія", найбільший вантажний літак світу, що його виготовлено в Києві підприємством конструкції Антонова і не з Ню Йорку, як було передбачено, а з Оклагоми, де літак був запрошений американцями на повітряний показ.

Отже летимо до Оклагома Сити, повні надії на „Мрію" з багажем, який не було можливо надати звичайно. Між багажем, найбільша цінність це візочок із електричним мотором для одного із важко хворих у Києві. Їдемо в шістку, четверо членів Фонду і ми — дві журналістки, а темою цілий час для нас — транспорт дарів для жертв Чорнобиля і для України, бо ж тим разом мають діста тися в Україну також дві великі друкарські машини, одна для Народного Руху України за Перебудову, а друга для медичних та інших друків до Львова.

В Оклагома Сити вітає нас гарячий вітер і 100 степенів температури, а від привітного носія пакунків трагічна вістка — саме згинув Том Джовнс. Розуміється його прізвище нам нічого не каже — але скоро довідуємося, що це організатор повітряного показу, який і допоміг спровадити „Мрію" до Оклагоми.

Щойно в понеділок вранці, приїхавши на військове летовище, де далеко від забудувань і літаків прякорилася „Мрія", стає нам ясно, що ця трагічна смерть зовсім змінила усі наші пляни і сподівання. „Мрія" стоїть спокійно і виблискується на сонці, біла, чистенька з українським написом „Мрія" але і цей українськ ий „з походження" літак навіть тут на демократичкній, американській землі, провадить невидна рука з Москви. Загибель Т. Джовнса на совєтському малому літаку саме тут викликала видимий неспокій у совєтських летунських властях. Відповідальний за приїзд „Мрії", заступник міністра летунства СССР, вже в понеділок вранці відлетів до Москви, а генерал Вадим Петров, що залишився відповідальним, мав точні доручення нікого із „цивільних" осіб на літак не брати. Він навіть і не показувався на очі, а десь просиджував, або в готелі, або таки на „Мрії", але так, що не можна було з ним говорити. Змінено також курс повороту „Мрії" — не через Ірляндію, а через Аляску і Хабаровськ до Москви, де мали висадити літак-двійняк, того, що розбився в Оклагомі, і який хоча вже проданий американцям вирішили для дослідів забрати до Москви.

Організаторка транспорту дарів Надя Матківська не дає так скоро за виграну — вона негайно розпочинає телефонувати до Ню Йорку і Вашінґтону, до совєтських представників і американських властей, щоб таки роздобути дозвіл для нашого лету.

Оклагомці показують нам свою дійсно теплу гостинність не лише температурою на летовищі 105 степенів, але і допомогою на кожному кроці. На летовищі біля „Мрії" стоять вишикувані вантажні авта із добром призначеним для жертв Чорнобиля, стоїть на поготівлі авто телевізійної місцевої станції із технічною та репортерською обслугою, приїжджають репортери місцевої газети, поліція стереже безпеку літака і нашу, а директор допомогової американської акції „Годуйте дітей" Ларрі Джовнс не відступає від нас — готовий у всьому допомогти.

Не зважаючи на зміну ситуації, відбуваються інтерв'ю для радіо і телевізії про акцію допомоги дітям з Чорнобиля тим більше, що саме місцева організація „Годуйте дітей", з якою зав часу зв'язалася Н. Матківська, тут багато допомогла, не лише подарувавши 15 тонн харчів та ліків для дітей, але і тим, що безкоштовно переховала у своїх магазинах весь транспорт ліків та машин, які привезено вантажними автами з Нюарку, Ню Йорку та інших місцевостей. Л. Джовнс організатор і директор акції „Годуйте дітей" виясню є в інтерв'ю, що ця організація спершу давала допомогу країнам третього світу, але минулого року замлетрус у Вірменії звернув їхні очі на нещастя в СССР і тому вони тепер радо прийняли запрошення Н. Матківської допомагати жертвам радіяції в Чорнобилі.

Після довгих переговорів десятка телефонів і енергійних переконувань Н. Матківської, таки вдалося більшість із привезеного добра перевантажити на „Мрію" (понад 60 тонн) в тому, що найважливіше, обі друкарські машини у величезного розміру скринях, які ледве чи вмістилися б на менший вантажний літак.

Розуміється Н. Матківська не промовчує перешкод, на які натрапляємо несподівано через нещасливий збіг обставин та розповідає їх американським журналістам, про що відтак слухаємо на місцевих телевізійних новинках. Ціле щастя, що частина української залоги „Мрії" є знайома активістам із Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля з попередніх летів „Руслана" і це допомагає переламати „московський мур впертости". Усі ми з полегшою віддихаємо коли скрині з добром вкінці на літаку, хоча здаємо собі справу з того, що „Мрія" для нас здається лише залишиться мрією. На всякий випадок використовуємо із редакторкою „Українського Тижневика" Ромою Гадзевич момент, коли в „Мрії" спущені сходки до горішньої частини літака, де розміщені т.зв. „кабіни" для залоги і пасажирів і „драпаємося", щоб оглянути приміщення на якому прийшлося б летіти чотири доби. Це вузькі лавки, як у переділах давнього польського поїзду, на які ніччю спускають лежанки.

Питаємося одного із залоги скільки їх приїхало, а він відповідає, що понад шістдесят, хоча звичайно місце є на 25 чоловік. З усміхом розповідає нам, що сиділи таки прямо собі „на голові". Ті, не члени залоги, це показується, різні осібняки із „вищого ешелону", члени заводу Антонова, що виробляє літаки і підприємці, які приїхали продавати американцям літаки чи інше летунське знаряддя. Катастрофа літака „СУ", який був саме збудований як і його двійняк „СУ Х" для повітряної гри і здобув двічі світовий чемпіонат знівечила зовсім не лише наші, але і їхні пляни, бо либонь не вдалося зробити ніякого „бизнесу".

Але ми всі не даємо за вигране. Стоїмо терпеливо цілий понеділок на летовищі, члени Фонду записують точно кожну скриню, що їх складають зараз таки за літаком, який дістали наказ брати назад до Москви, а ми розмовляємо з ким тільки можна, щоб знати точніше про „Мрію" та про її лети. Довідуємося, м.і., що „Мрія" може летіти 20,000 миль без приземлення тому, що має можливість набрати 280,000 тонн пального. Але тут набрали вони лише 120.000 і тому треба буде їм приземлитися чотири рази ще і тому, що перед „Мрією" летять два літаки-винищувачі, у яких поємність на бензину мала. Ці несподівані чотири приземлювання також були однією із причин, що Москва не хотіла погодитися на присутність на „Мрії" цивільних осіб із ЗСА.

Цілий день сонце ґріло немилосердно і я радо приймаю запрошення одного із фільмовців з телевізійної станції КВТВ заховатися на якийсь час до його авта. Там він показує мені на малому екрані цілий драматичний перебіг недільного дня. Бачу, як літак злітає високо вгору, відтак несподівано замовкає мотор, чути як Т. Джовнс пробує його запалити, а через хвилину після того, літак падає на землю як зістрілений птах і все ховається у темному димі. Бачу як люди в масках на обличчі перешукують гору попелу, чую переляканий шум 75,000 осіб, що придивлялися страшному видовищі і плач, найближчих та думаю, що тут відбулася більша трагедія як те, що наш лет „Мрією" таки здається залишиться лише мрією.

†

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН КОЗАК, член УНС Відд. 147-го ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па., помер 16-го вересня 1989 року на 74-му році життя. Нар. 17-го травня 1915 року в Україні. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку племінників і племінниць. Похорон відбувся 21-го вересня 1989 року на цвинтарі св. Михаїла у Вайтголл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Дженіс Мілінічик, секр.

АННА ПРЕСС, член УНС Відд. 151-го ім. Св. Марії в Аллентавн, Па., померла 17-го квітня 1990 року на 65-му році життя. Нар. 1925 року в Алентавн, Па. Членом УНС стала 1942 року. Залишила у смутку дочку Дану Малиновську і брата Евгена. Похорон відбувся 20-го квітня 1990 року на місцевому цвинтарі в Бетлегем, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Строт, секр.

МАРІЯ СПОЛОВИЧ, член УНС Відд. 490-го ім. Івана Франка в Ірвінґтоні, Н.Дж., померла 19-го травня 1990 року на 70-му році життя. Нар. 1919 року. Членом УНС стала 1936 року. Залишила у смутку сина, дочку і внука. Похорон відбувся на Голлівуд Семетері в Юніон, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Гелена Чорномаз, секр.

ВІРА ГНАТЮК, член УНС Відд. 368-го ім. М. Лисенка в Маямі, Фла., померла 15-го березня 1990 року на 66-му році життя. Нар. в Україні. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку доньку Наталку, сина Петра та рідню в Україні. Похорон відбувся 20-го березня 1990 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

А. М., секретар

СТАНИСЛАВ МАКС, член УНС Відд. 248-го ім. Богдана Хмельницького в Котесвілл, Па., помер 10-го травня 1990 р. на 68-му році життя. Нар. 18-го листопада 1921 року в Котесвілл, Па. Членом УНС став 1946 року. Похорон відбувся на Укр. Православному Цвинтарі в Котесвілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЮЛІЯ Г. КАНИК, член УНС Відд. 56-го ім. св. Івана Хрестителя у Вілінґ, В.Ва., померла 1-го червня 1990 року на 72-му році життя. Нар. 29-го липня 1917 року в Гомстед, Па. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку мужа Стефана. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Кальварі у Вілінґ, В. Ва.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Когут, секр.